

на нощъ, и си казва: тъмна като моята присжда. Душната килия тя оприличи пакъ на присждата. И когато се замисли върху своя животъ — тя се убеди, че и живота ѝ е билъ само една присжда . . .

— Ако тѣ, тия сждници, бѣха на моето мѣсто — и тѣ щѣха да свършатъ сжщото. . .
А ме сждиха, и осждиха.

И като да прозѣри, да ли пъкъ не сж прави, тя се повърна въ миналото да разбере, кжде ѝ е вината.

. . . Въ памятьта ѝ се разкри първата среща, когато Петко Мъглата дойде на сгледа.

При спомена тя се потърси. . . . Кжсъ, дебелъ, съ малка глава и подпухнали очи, сѣкашъ е извалянъ отъ лой и тѣсто. И той дошелъ жена да избира!